

Arrest

nr. 212 609 van 21 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M.-C. WARLOP en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 augustus 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 januari 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 april 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 mei 2018.

1.3. Op 25 juni 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 juni 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Oudja. U bent geboren op 31 december 1998. U bent van religie een soennitische moslim. U woonde vanaf uw geboorte tot uw derde levensjaar in de Wafa wijk, Lazari te Oudja. Daarna verhuisde u met uw gezin naar de Akdal wijk, Lazari, straat 5 nummer 19 te Oudja. U studeerde tot aan uw vijfde middelbaar in Marokko. In januari 2013 overleed uw vader M.(...) R.(...) ten gevolge van een hersenbloeding. Sindsdien zou uw familie aan vaderskant verwickeld zijn in een erfeniskwestie met uw moeder. In casu wou men dat uw moeder uw ouderlijk huis verliet zodat ze het konden verkopen. Uw moeder werd vaak lastiggevallen door uw verwanten aan vaderszijde waardoor zij uiteindelijk besloot om in november 2015 uw ouderlijk huis te verlaten en terug te gaan inwonen bij haar ouders. Als gevolg hiervan woonde u de tien maanden voor uw vertrek op verschillende plaatsen, o.a. bij uw ooms en tantes aan vaderszijde alsook bij vrienden. Op een gegeven moment, rond de jaarwisseling, begon u samen met enkele van uw vrienden drugs te dealen op school om over financiële middelen te beschikken. Op een gegeven moment was uw moeder haar nicht, woonachtig in Nederland, op bezoek in Marokko. Zij zag in welke omstandigheden u opgroeide en met welke mensen u omging en overtuigde uw moeder ervan om u naar Nederland te laten komen en u zo van het slechte pad af te houden en een beter leven te geven .

Op 24 augustus 2016 verliet u Marokko op legale wijze. U was in het bezit van een geldig paspoort en een Schengenvisum type C afgeleverd door het Nederlands Consulaat in Nadour. U reisde per schip naar Spanje. Vervolgens reisde u verder naar Nederland en België waar u op 24 augustus 2016 toekwam. In 2017 heeft u in België de bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (NBMV) opgestart. Sinds uw aankomst in België studeert u aan het Koninklijk Atheneum van Elsene. U heeft België sindsdien niet meer verlaten met uitzondering van een bezoek aan uw zus I.(...) in Nederland tijdens de schoolvakantie. Op 17 januari 2018 diende u een verzoek om Internationale Bescherming in.

Sinds uw vertrek uit Marokko werd één van uw vrienden, i.c. K.(...) S.(...), opgepakt en opgesloten in de gevangenis aangezien hij drugs op zak had.

U vreest bij terugkeer naar Marokko op het 'slechte pad' terecht te komen aangezien u zichzelf niet zou kunnen onderhouden en u in Marokko niemand heeft om u te ondersteunen. U vreest ten gevolge van dat 'slechte pad' in de gevangenis te belanden.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende stukken neer: uw paspoort (origineel) alsook de overlijdensakte van uw vader (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vervolgens dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde redenen omwille waarvan u besloot Marokko te verlaten niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Marokko ten gevolge van uw vader zijn overlijden in de steek werd gelaten door uw moeder. Bijgevolg zou u niet meer financieel ondersteund worden waardoor u begon om te gaan met "slechte" vrienden en drugs verkocht op uw school om aan geld te geraken. U verliet Marokko om niet in een verkeerd milieu te belanden en een betere toekomst voor uzelf op te bouwen. De door u

aangehaalde feiten zijn echter van louter socio-economisch van aard en aldus vreemd aan de criteria van de Conventie van Genève.

Dient hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat u zelf uitdrukkelijk verklaarde dat u in Marokko nooit enig probleem heeft gekend met de autoriteiten en / of burgers (zie CGVS, p. 8 en p. 10). Zo benadrukte u aan het einde van het persoonlijk onderhoud nogmaals dat u nooit problemen heeft gekend met de Marokkaanse staat (zie CGVS, p. 10). Daarnaast stelde u eveneens nooit politiek actief te zijn geweest (zie CGVS p. 5). U haalde aan dat u ten gevolge van uw handel in drugs wel slecht werd bekeken door de mensen in uw gemeenschap. Daarenboven werd u op een gegeven moment aangevallen door één van uw klanten (zie CGVS, p. 10). Het betreft echter een loutere bewering van uw kant die u geenszins onderbouwt met enig tastbaar begin van bewijs. Zelfs indien het zou vaststaan dat dit incident effectief heeft plaatsgevonden, quod non, dient te worden opgemerkt dat het hier een louter interpersoonlijk (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) feit betreft. Dit éénmalig conflict, gelieerd aan de drugshandel waar bij betrokken was, kan ook niet als vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, worden beschouwd.

Gezien voorgaande moet worden opgemerkt dat u niet heeft aangetoond dat u, omwille van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, uw land van herkomst diende te verlaten.

Evenmin zijn er redenen om aan te nemen dat u, ingeval van een terugkeer naar Marokko, een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw vrees dat u ingeval van een terugkeer naar Marokko op het 'slechte pad' zou terecht komen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit een loutere bewering van uw kant betreft die kant noch wal raakt. Zo stelde u meermaals dat: "Er is geen ander pad. De stad waarin ik woonde heeft maar één pad. Dat pad" (zie CGVS, p. 8). Dient vooreerst te worden opgemerkt dat het hoofdzakelijk een persoonlijke keuze van uzelf betreft om rond te hangen met foute vrienden en u als gevolg daarvan al dan niet in een drugsmilieu te begeven. Door te stellen dat het uw enige keuze betreft ontloopt u elke eigen verantwoordelijkheid wat betreft uw levenskeuzes. Vervolgens kan het weinig overtuigen dat u enkel in uw onderhoud zou kunnen voorzien door in het drugsmilieu te belanden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw eigen broer als verpleger werkt in een ziekenhuis en een eigen woning huurt (zie CGVS, p. 6 en 9). Dit toont aan dat er zeker andere opties zijn om in uw onderhoud te voorzien naast het verhandelen van drugs. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u tot op heden nog verschillende familieleden heeft in Marokko waaronder uw moeder, uw broer A.(...) R.(...) alsook verschillende ooms en tantes aan vaderszijde. Daarenboven blijkt uw verklaringen dat u voor uw vertrek uit Marokko afwisselend bij uw ooms en tantes aan vaderszijde verbleef alsook bij uw moeder in het huis van uw grootouders (zie CGVS, p. 4 en 6). Bovendien staat u tot op heden in contact met uw moeder alsook uw broer in Marokko (zie CGVS, p. 6). Dat u in geval van een terugkeer niet bij uw moeder dan wel bij uw broer of andere familieleden zou terechtkunnen en geen enkele steun van hen zou kunnen krijgen, eventueel tijdelijk, toont u dan ook geenszins aan. Kan hier bovendien nog worden aan toegevoegd dat uit uw verklaringen ook blijkt dat u, tijdens uw verblijf in België, onderhouden werd door uw zus en oom (zie CGVS p. 7). Waarom zij u, ingeval van een eventuele terugkeer, niet alsnog, desnoods tijdelijk, zouden kunnen ondersteunen om u op die manier te helpen uw leven in uw land van herkomst (terug) op te bouwen, is geenszins duidelijk.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming in België de ernst van de door u ingeroepen vrees ondermijnt. Rekening houdend met de vaststelling dat u pas na een verblijf van meer dan anderhalf jaar in België besloot om om internationale bescherming te verzoeken, dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. Er kan immers worden verondersteld dat u, indien u werkelijk meent dat u in geval van een terugkeer naar Marokko problemen zou kennen omdat u nergens terecht kan en / of van niemand enige steun kan verwachten, dit direct kenbaar zou hebben gemaakt van bij uw aankomst in België. Dat u eerst via andere procedures poogde een wettelijk verblijf in België te regelen wijst er daarentegen op dat u eerder een verblijf in België op het oog heeft dan dat u werkelijk nood heeft aan internationale bescherming. Dat u tot slot op het einde van het persoonlijk onderhoud nog wou weten ingeval van wel statuut u niet meer mag terugkeren naar Marokko (zie CGVS p. 10) toont eens te meer aan dat u geen persoonlijke problemen heeft ondervonden in Marokko en bijgevolg geen nood heeft aan internationale bescherming.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen dient te worden vastgesteld dat u het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade geenszins heeft aangetoond. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw paspoort en de overlijdensakte van uw vader bevestigen louter uw persoonsgegevens, uw herkomst alsook feit dat uw vader is overleden. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 (A) 2 van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, §2, §4, en §5, 48/5, §2 en §3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid, volhardt verzoeker in zijn asielmotieven, namelijk dat hij vreest bij terugkeer naar Marokko op het slechte pad terecht te zullen komen aangezien hij zichzelf niet zal kunnen onderhouden en hij in Marokko niemand heeft om hem te ondersteunen. Hij vreest “ten gevolge van het slechte pad” zoals zijn vriend K. S. in de gevangenis te zullen belanden. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn nood aan ‘doeltreffende’ en ‘niet-tijdelijke’ bescherming op geen enkel moment heeft onderzocht en poneert dat hij een reële en actuele vrees voor vervolging koestert in de zin van de Vluchtelingenconventie.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst in dit verband naar de situatie in de Marokkaanse gevangnissen, waar hij vreest terecht te zullen komen.

2.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Verzoeker laat na te concretiseren in welk opzicht de bestreden beslissing met schending van artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het eerste middel niet in aanmerking genomen.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) de door hem aangehaalde redenen omwille waarvan hij besloot Marokko te verlaten – hij verliet Marokko om niet in een verkeerd milieu te belanden en een betere toekomst voor zichzelf op te bouwen – louter socio-economisch van aard zijn en aldus vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, (ii) hij zelf uitdrukkelijk verklaarde dat hij in Marokko nooit enig probleem heeft gekend met de autoriteiten en/of burgers en hij eveneens stelde nooit politiek actief te zijn geweest, (iii) hij wel aanhaalde dat hij ten gevolge van zijn handel in drugs slecht werd bekeken door de mensen in zijn gemeenschap en dat hij op een gegeven moment werd aangevallen door een van zijn klanten, doch dit een loutere bewering van zijn kant betreft die hij geenszins onderbouwt met enig tastbaar begin van bewijs en zelfs indien zou vaststaan dat dit incident effectief heeft plaatsgevonden, *quod non*, dient te worden

opgemerkt dat het een louter interpersoonlijk (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) feit betreft en dit eenmalig conflict, gelieerd aan de drugshandel waarbij hij betrokken was, dan ook niet als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie kan worden beschouwd, (iv) zijn vrees dat hij in geval van een terugkeer naar Marokko op het 'slechte pad' zou terecht komen een loutere bewering van zijn kant betreft die kant noch wal raakt, het immers hoofdzakelijk een persoonlijke keuze van hemzelf betreft om rond te hangen met foute vrienden en zich als gevolg daarvan al dan niet in een drugsmilieu te begeven, en het weinig kan overtuigen dat hij enkel in zijn onderhoud zou kunnen voorzien door in het drugsmilieu te belanden, te meer uit zijn verklaringen blijkt dat zijn broer als verpleger werkt in een ziekenhuis en een eigen woning huurt, wat aantoont dat er zeker andere opties zijn om in zijn onderhoud te voorzien naast het verhandelen van drugs, en hij bovendien geenszins aantoont dat hij in geval van een terugkeer niet bij zijn moeder dan wel bij zijn broer of andere familieleden zou terechtkunnen en geen enkele steun, eventueel tijdelijk, van hen zou kunnen krijgen, (v) de laattijdigheid van zijn verzoek om internationale bescherming in België de ernst van de door hem ingeroepen vrees ondermijnt en het feit dat hij eerst via andere procedures poogde een wettelijk verblijf in België te regelen er daarentegen op wijst dat hij eerder een verblijf in België op het oog heeft dan dat hij werkelijk nood heeft aan internationale bescherming en (vi) de door hem voorgelegde documenten voorgaande appreciatie niet in positieve zin kunnen veranderen daar deze louter zijn persoonsgegevens, zijn herkomst alsook het feit dat zijn vader overleden is bevestigen, feiten welke niet worden betwist doch geen uitstaans hebben met zijn asielmotieven.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 juni 2018 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te

zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoeker geenszins aantoonbaar een nood te hebben aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en speculaties van zijnentwege en het poneren van een vrees voor vervolging, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoeker voert evenmin enig concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen. Zo verklaarde hij uitdrukkelijk dat hij in Marokko nooit enig probleem heeft gekend met de autoriteiten en/of burgers. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud benadrukte hij nogmaals dat hij nooit problemen heeft gekend met de Marokkaanse staat. Daarnaast stelde hij nooit politiek actief te zijn geweest. Wel haalde hij aan dat hij ten gevolge van zijn handel in drugs slecht werd bekeken door de mensen in zijn gemeenschap. Ook zou hij op een gegeven moment zijn aangevallen door één van zijn klanten. Zelfs indien zou vaststaan dat dit incident effectief heeft plaatsgevonden, *quod non*, dient te worden opgemerkt dat dit éénmalig interpersoonlijk conflict, gelieerd aan de drugshandel waar verzoeker bij betrokken was, bezwaarlijk kan volstaan om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Marokko een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS